

Arrest

nr. 110 880 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 januari 2013.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN MAELE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 maart 2011 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 11 januari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die wordt gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 7.3.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

{..}

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4^e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 5.1.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 7.3.2011 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

1.3. Op 17 januari 2013 wordt verzoekende partij tevens het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE

En exécution de la décision de la Secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration, et à l'Intégration Sociale Il est enjoint au nommé {..}, de quitter au plus tard le 16/02/2013 le territoire de la Belgique ainsi que le(s) territoire(s) des Etats suivants : {..} sauf s'il (elle) possède les documents requis pour s'y rendre.

En vertu de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, une décision d'éloignement est prise à l'égard du ressortissant d'un pays tiers sur base des motifs suivants :

2° s'il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé.”

2. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de materiële en formele motiveringsplicht in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 3 EVRM en van de rechten van verdediging.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele en materiële motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding;

Dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd :{..}

Dat eisende partij zich absoluut niet kan vinden in deze beslissing.

1. Graad van ernst

Dat moet worden vastgesteld dat het medisch attest wel degelijk de graad van ernst van de ziekte vermelden en weergeven

Dat de betrokken regelgeving niet vermeldt op welke wijze de graad van ernst van de ziekte moet worden vermeld;

Dat aldus de meeste geneesheren er vanuitgaan dat deze ernst van de behandeling duidelijk genoeg wordt weergegeven door het louter vermelden van de ziekte; De vermelding darmkanker behoeft geen verdere uitleg dat dit ernstig is, daar kanker steeds ernstig is en kanker steeds opgevolgd moet worden; Dat diabetes altijd diabetes is en opgevolgd moet worden; Dat nochtans in een gelijkaardig dossier werd beslist dat de vermelding van kanker onvoldoende de graad van ernst aanduidde; Dat andere artsen er vanuitgaan dat het vermelden van de symptomen een duidelijk beeld geeft van de ziekte en dus de ernst weergeven;

Dat dit probleem aldus kan worden teruggebracht op een onduidelijke regelgeving hieromtrent ;

Dat er bovendien moet worden vastgesteld dat het niet-geneesheren zijn die deze medische attesten beoordelen op hun ontvankelijkheid; Dat het volledig onduidelijk is op welke criteria zij zich, bijvoorbeeld, baseren om vast te stellen of de graad van ernst in het medisch attest vermeld staat;

Dat de Raad reeds in het verleden vaststelde in zijn arrest van van 30 april 2009, nr. 26.762 dat enkel op basis van een "onvoldoende ernstige ziekte" of "onvoldoende duidelijk medische situatie" een aanvraag tot regularisatie op basis van 9ter niet onontvankelijk mag verklaard worden;

Dat er aldus zeer omzichtig moet worden omgesprongen met een strikte interpretatie van de ontvankelijkheidsvoorwaarden; Dat een strikte houding in de beoordeling van de ontvankelijkheid van het medisch attest en de graad van ernst aldus onzorgvuldig zou zijn en een schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en meer specifiek van de zorgvuldigheidsplicht;

Dat er bovendien kan worden verwezen worden de arresten RvV 33.030 van 22 oktober 2009, RvV 33.829 van 9 november 2009, RvV 36.950 van 13 januari 2010, RvV van 41.293 van 31 maart 2010 en RvV 43.529 van 20 mei 2010 die stellen dat een medisch attest waarin de behandeling niet vermeld is, geen aanleiding kan geven tot de onontvankelijkheid omdat de mogelijkheid of de noodzaak aan een medische behandeling onder de ruime appreciatiebevoegdheid van de DVZ-arts valt;

Dat dit aldus moet beoordeeld worden in de gegrondheidsfase en niet in de ontvankelijkheidsfase;

Dat de RvV dit ook stelde in RvV 30.415 van 18 augustus 2009, RvV 32.176 van 29 september 2009 waar het medisch attest enkel moet wijzen op de gezondheidsproblemen en de nood aan opvolging en behandeling, wat volstaat voor de ontvankelijkheid. De beoordeling gebeurt door de ambtenaar-geneesheer in de gegrondheidsfase;

Dat, indien de aanvraag toch zou mogen onontvankelijk worden verklaard omdat het medisch attest geen pathologie, behandeling of behandelingsduur bevat, de DVZ dit dan wel grondig moet motiveren (RvV 33.030 van 22 oktober 2009, RvV 33.829 van 9 november 2009, RvV 36.950 van 13 januari 2010, RvV 41.293 van 31 maart 2010 en RvV 43.529 van 20 mei 2010) wat in casu niet gebeurde en aldus een inbreuk uitmaakt op de formele en materiële motiveringsplicht;

Dat dit niet meer dan normaal is gezien het feit dat eiser in casu ook voldoende elementen aanbrengt die zijn medische gezondheidstoestand verduidelijkt en het dan ook niet kan dat eiser, door de strikte toepassing van vormvoorwaarden, een onontvankelijkheidsbericht verkrijgt daar dit verstrekkende gevolgen kan hebben;

Dat een uitgeprocedeerde asielzoeker op deze wijze geen enkele hulp meer mag verwachten en deze verplicht kan worden dit opvangcentrum zelfs te verlaten in geval hij een onontvankelijkheidsbeslissing krijgt;

Dat dit ertoe leidt dat de gezondheidstoestand van deze uitgeprocedeerde asielzoeker zal verslechteren wat een inbreuk uitmaakt op artikel 3 EVRM;

Dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet van een uitgeprocedeerde asielzoeker, die een medisch attest aanbrengt bij zijn aanvraag en met andere elementen zijn gezondheidstoestand duidelijk staat, ontvankelijk moet worden verklaard;

Dat Dienst Vreemdelingenzaken steeds de mogelijkheid heeft om bijkomende informatie te vragen en dat de zorgvuldigheidsplicht hiertoe dan ook noopt;

Dat er in het algemeen kan worden gesteld dat de regelgeving niet duidelijk vermeldt wat er van artsen wordt verwacht hoe zij dit medisch attest moeten invullen;

Dat de orde van geneesheren bovendien betreurt niet betrokken te zijn geweest bij het opstellen van dit standaard medisch certificaat;

Dat, nu het onduidelijk is hoe artsen dit formulier moeten invullen, er zeer zorgvuldig moet worden omgesprongen met het besluiten tot onontvankelijkheid, daar men niet iets onontvankelijk kan verklaren terwijl het zeer onduidelijk is hoe iets correct moet worden ingevuld;

Dat er aan de artsen geen onevenredige zorgvuldigheid tot het opstellen van medische attesten mag worden opgelegd, zeker nu duidelijk is dat de meeste artsen deze nauwkeurig invullen en alsnog tot onontvankelijkheid wordt besloten;

Dat vele artsen nu reeds hun ongenoegen over de vele onontvankelijkheidsverklaringen laten blijken want toch niet de bedoeling kan zijn van de wijziging met het KB begin 2011;

Dat er bovendien moet worden vastgesteld dat het niet-geneesheren zijn die deze medische attesten beoordelen op hun ontvankelijkheid; Dat het volledig onduidelijk is op welke criteria zij zich, bijvoorbeeld, baseren om vast te stellen of de graad van ernst in het medisch attest of de ziekte zelf vermeld staat;

Dat de regelgeving hieromtrent bovendien, zoals reeds vermeld, onduidelijk is zodat dit voor de geneesheren onduidelijk is en voor Dienst Vreemdelingenzaken ook onduidelijk is;

Dat het doel van de medische attesten moet worden onthouden, namelijk het kunnen evalueren van de gezondheidstoestand van de aanvrager, en dat eens dit doel is bereikt er niet zomaar tot een onontvankelijkheid kan worden besloten omdat er anders, onder andere, sprake is van manifeste machtsoverschrijding;

Dat zulke strikte lezing bovendien nergens in de regelgeving staat beschreven;

Dat integendeel een soepelere lezing in de regelgeving kan worden gelezen waar een medische regularisatie kan worden toegekend aan asielzoekers die aan bepaalde voorwaarden voldoen, en dat zij zelf moeten helpen om aan te tonen of zij een beroep kunnen doen op deze medische regularisatie door het aanbrengen van een medisch attest maar dat dit medisch attest niet zo strikt mag worden beoordeeld dat zij personen uitsluit van de mogelijkheid tot medische regularisatie op basis van formele aspecten terwijl zij genoeg andere elementen aanbrengen die niet mee in overweging worden genomen hierbij en die aanduiden dat er wel degelijk een nood aan verzorging bestaat;

Dat een strikte houding in de beoordeling van de ontvankelijkheid van het medisch attest aldus onzorgvuldig zou zijn en een schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en meer specifiek van de zorgvuldigheidsplicht;

Dat, ten slotte, de Raad van State opmerkte dat het laten beoordelen van het medisch getuigschrift door niet geneesheren het medisch beroepsgeheim schendt, artikel 458 van het Strafwetboek, wat niet de bedoeling kan zijn;

Dat, bijgevolg, deze medische getuigschriften niet kunnen worden beoordeeld door anderen dan de ambtenaar-geneesheer;

Dat er dus helemaal niet kon besloten worden tot het bestaan van medische getuigschriften die niet conform de regelgeving waren voor wat betreft de inhoud van deze getuigschriften (ernst van de ziekte, identiteitsgegevens, enzovoort) daar deze inhoud niet kan worden beoordeeld door anderen dan de ambtenaar-geneesheer daar de overheid onmogelijk andere ambtenaren of contractuelen in overheidsdienst kan vragen om een strafrechtelijke overtreding te begaan;

Dat deze ambtenaren en contractuelen in overheidsdienst aldus niet rechtsgeldig konden overgaan tot het bepalen van de conformiteit met de regelgeving;

Dat er dus niet besloten kon worden tot een schending van artikel 9ter;

2. Duur van de behandeling van de aanvraag

Dat daarnaast eveneens wordt vastgesteld dat het voor verwerende partij 2-tal jaar heeft geduurd vooraleer zij de ontvankelijkheidsvoorwaarden heeft kunnen bekijken.

De aanvraag werd ingediend op 07.03.2011 en de beslissing van onontvankelijkheids werd genomen op 11.01.2013 en betekend op 20.02.2013.

Dat aldus niet voorgehouden kan worden dat zij zorgvuldig is tewerk gegaan in dit dossier.

Dat de behandelingstermijn om te oordelen of de aanvraag al dan niet ontvankelijk is, manifest is overschreden.

Dat eisende partij er dan ook mocht op vertrouwen dat de aanvraag ontvankelijk was.

Dat de verwerende partij geen enkele motivering geeft waarom de behandeling van de onontvankelijkheidsvoorwaarden zolang heeft geduurd.

Dat het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel duidelijk geschonden zijn.

3. Het bevel om het grondgebied te verlaten

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen ingevolge de onontvankelijkheidsbeslissing van de aanvraag 9ter Vreemdelingenwet.

Dat gezien bovenstaande argumenten de nietigverklaring van de onontvankelijkheidsbeslissing dient te worden uitgesproken.

Dat daardoor een aanvraag 9ter nog steeds hangende zal zijn.

Dat daardoor het bevel om het grondgebied te verlaten onterecht werd genomen en ook dient te worden nietig verklaard."

2.2. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op zuiver administratieve beslissingsprocedures zoals deze waarin beslist wordt over een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 28 januari 2011, nr. 6482 (c)). Verzoeker kan er zich dan ook niet dienstig op baseren in de thans voorliggende betwisting.

2.3. De Raad merkt op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en bespreekt, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is voldaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4 De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onderzocht.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

2.5. In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter §3, 3° van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift geen enkele uitspraak bevat over de graad van ernst van de ziekte.

Conform artikel 9ter, §1, 4e lid van de Vreemdelingenwet moet het standaard medisch getuigschrift de graad van ernst van de ziekte vermelden.

Bij haar aanvraag van 7 maart 2011 voegde verzoekende partij een standaard medisch getuigschrift van 5 januari 2011 waarbij onder punt *"B/ DIAGNOSTIC: description détaillée de la nature et du degré de gravité des affections sur base desquelles la demande d'autorisation de séjour sur pied de l'Article 9ter est introduite. Il est dans l'intérêt du patient que des pièces justificatives (p.ex. rapport émanant d'un médecin-spécialiste) soient produites pour chaque pathologie"* het volgende werd vermeld :
*"-Troubles anxieux et d'adaptation, réactionnel à ses conditions de vie (Centre)
-Retard psycho pédagogique"*.

De Raad stelt vast dat een eenvoudige lezing van het standaard medisch getuigschrift aantoont dat de ziekte wel wordt vermeldt, maar geenszins de graad van ernst. Dit is nochtans een wettelijke voorwaarde die vervuld dient te zijn wil de aanvraag ontvankelijk verklaard worden.

Waar verzoeker nog zijn visie meedeelt over de reglementering ter zake en hij de rol van spreekbuis voor de orde van geneesheren opneemt, dient de Raad op te merken dat dergelijk betoog geen plaats heeft in de voorliggende betwisting over een individuele zaak waarbij de Raad als annulatierechter optreedt en zich niet uit te spreken heeft over mankementen in de reglementering ter zake noch over de opportuniteit van gemaakte keuzes.

2.6. Alleszins, uit de omschrijving of vermelding van de aandoening waaraan verzoeker lijdt kan door een leek, wat de gemachtigde van de staatssecretaris is, niet zomaar de graad van ernst van de aandoening afgeleid worden. Er anders over oordelen zou betekenen dat de verwerende partij bij haar oordeel of de wettelijke voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarde is vervuld dat het overgemaakt medisch getuigschrift bepaalde vermeldingen bevat, waaronder de graad van ernst van de aandoening of pathologie, over medische kennis zou dienen te beschikken, wat niet kan worden verwacht van de gemachtigde van de staatssecretaris, aan wie de wetgever in artikel 9 ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet de bevoegdheid heeft gegeven om de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk te verklaren indien het medisch getuigschrift niet de in artikel 9 ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalde vermeldingen bevat.

2.7. Waar verzoeker veelvuldig verwijst naar arresten van de Raad in verband met de beoordeling van de ontvankelijkheidsvoorwaarden van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen, dient de Raad op te merken dat verzoeker gelet op de specifieke vermeldingen die voorkomen op zijn overgemaakt medisch getuigschrift, die bovendien niet degene zijn die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift, niet aantoont dat zijn situatie gelijkaardig is aan die van de vreemdelingen waarop de besproken arresten betrekking hebben. Alleszins hebben arresten van de Raad geen precedentswaarde waaromtrent de Raad in de voorliggende betwisting zou dienen te motiveren (cf. RvS 28 januari 2011, nr. 6482 (c)).

2.8. Voor zover verzoeker laat gelden dat het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt zijn appreciatie te geven over de ernst van de aandoening, maar dat dit dient te gebeuren door een ambtenaar-geneesheer in de gegrondheidsfase, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in casu geen beoordeling heeft gegeven van verzoekers medische toestand, maar louter is nagegaan of aan de toepasselijke wettelijke bepalingen is voldaan. Door vast te stellen dat in het standaard medisch getuigschrift van 5 januari 2011 niet de graad van ernst van de aandoening wordt vermeld, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris zich geenszins in de plaats gesteld van een ambtenaar-geneesheer. De gemachtigde heeft louter geoordeeld dat niet werd voldaan aan de voorschriften van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met name het vierde lid van § 1 dat voorschrijft *"Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling."* en heeft hieruit de gevolgen getrokken zoals voorzien in artikel 9 ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt *verklaard "indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid."* Volgens verzoeker volstaan ook de andere vermeldingen die voorkomen in het standaard medisch getuigschrift, maar noch deze overtuiging noch het algemeen betoog dat hij daarover ontwikkelt in het verzoekschrift zonder te concretiseren welke vermeldingen in zijn medisch getuigschrift dan wel volstonden, kunnen aan het voormelde afbreuk doen. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoekers algemeen aanvoelen dat de verwerende partij er een te strikte houding op nahoudt bij de beoordeling van de aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen.

2.9. Waar verzoeker in dit verband betoogt *"Dat, ten slotte, de Raad van State opmerkte dat het laten beoordelen van het medisch getuigschrift door niet geneesheren het medisch beroepsgeheim schendt, artikel 458 van het Strafwetboek, wat niet de bedoeling kan zijn;"* dient de Raad op te merken dat verzoeker hiermee voorbijgaat aan het gestelde in artikel 9 ter, §6 van de Vreemdelingenwet, zoals

ingevoegd door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, dat stelt: *“Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen;”*. Hiermee kwam de wetgever tegemoet aan een opmerking en een expliciete aanbeveling van de Raad van State met betrekking tot het voorontwerp van wet tot wijziging van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet dat een dergelijke bepaling niet voorzag. De Raad van State adviseerde als volgt *“Uit artikel 458 van het Strafwetboek blijkt dat het medisch geheim niet geschonden wordt wanneer zaken kenbaar worden gemaakt in gevallen waarin zulks toegestaan is bij de wet, en wanneer de personen aan wie de geneeskundige gegevens worden meegedeeld zelf gehouden zijn tot het beroepsgeheim. Die laatste voorwaarde is niet vervuld wat de gemachtigde van de minister betreft. Bijgevolg wordt aanbevolen uitdrukkelijk te bepalen dat de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst gebonden zijn door het beroepsgeheim met betrekking tot de geneeskundige gegevens waarvan zij kennis zouden krijgen in de uitoefening van hun ambt”* (Kamer, Gedr. Stukken, Doc 53-0771/001, 2010-2011, pp.292-293). Voor zover het de bedoeling is van verzoeker om te stellen dat de Raad van State hiermee van oordeel was dat het beoordelen van de ontvankelijkheid van de aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris op zich strijdig is met het medisch beroepsgeheim dient de Raad eens te meer vast te stellen dat dit betoog feitelijke grondslag mist.

2.10. Waar verzoeker aanvoert dat de *“Dienst Vreemdelingenzaken steeds de mogelijkheid heeft om bijkomende informatie te vragen”*, gaat hij eraan voorbij dat artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de aanvrager zelf bij zijn aanvraag alle nuttige inlichtingen dient over te maken aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst, waarbij onder meer gespecificeerd wordt dat een standaard medisch getuigschrift moet overgelegd worden dat onder meer de graad van ernst van de ziekte dient te vermelden. Deze bepaling voorziet niet de verplichting dat het bestuur een aanvraag die overeenkomstig deze wetsbepaling wordt ingediend, mee zou dienen te staven of voorafgaandelijk aan een beslissing de aanvrager van een verblijfsmachtiging erop zou dienen te wijzen dat informatie ontbreekt die hij wettelijk gezien dient te overleggen. Het komt bijgevolg aan verzoeker zelf toe om zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd te onderbouwen met de nodige stukken voorzien van de door de wet bepaald informatie.

Waar verzoeker aanvoert *“Dat een uitgeprocedeerde asielzoeker op deze wijze geen enkele hulp meer mag verwachten en deze verplicht kan worden dit opvangcentrum zelfs te verlaten in geval hij een onontvankelijkheidsbeslissing krijgt; Dat dit ertoe leidt dat de gezondheidstoestand van deze uitgeprocedeerde asielzoeker zal verslechteren wat een inbreuk uitmaakt op artikel 3 EVRM;”*, dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing er niet toe strekt te beslissen dat de hulp wordt stopgezet. Alleszins heeft de Raad geen rechtsmacht in dergelijk contentieux.

De Raad wijst erop dat een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gepaard gaat met een ontvankelijkheids- en gegrondheidsfase. Het enkele feit een medisch attest te voegen bij de aanvraag maakt niet dat de aanvraag ten gronde dient te worden behandeld, zoals de verzoekende partij onterecht voorhoudt. De Raad merkt voorts op dat uit het feit dat de aanvraag om medische redenen die door verzoekende partij werd ingediend niet ten gronde werd onderzocht en haar een bevel om het grondgebied werd betekend niet zonder meer kan worden afgeleid dat zij, indien dit bevel uitgevoerd wordt, zal worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Het loutere feit dat een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen als onontvankelijk werd afgewezen laat op zich namelijk niet toe te besluiten dat er ook een gezondheidsproblematiek aanwezig is die ingevolge de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten in dusdanige mate zou beïnvloed worden dat kan worden besloten tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst bovendien op de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die het volgende bepalen:

“(…) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)” (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal worden verwijderd, kan niet worden afgeleid dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden uitgereikt aan een vreemdeling die niet voldoet

aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze de bestreden beslissing heeft genomen of dat deze een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

2.11. Waar verzoeker nog kritiek uit op het feit dat hij twee jaar heeft moeten wachten op een beslissing en de behandelingstermijn derhalve ruimschoots overschreden is, merkt de Raad op dat (de gemachtigde van) de staatssecretaris elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de Vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Rekening houdend met het feit dat verzoeker de mogelijkheid had om aanvullingen in te dienen, dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht en beoordeeld, dat in casu reeds een voorgaande beslissing inzake de aanvraag werd genomen doch vernietigd zodat de verwerende partij de aanvraag opnieuw diende te behandelen en dat wordt aangenomen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een groot aantal aanvragen te behandelen heeft kan een behandelingstermijn zoals in casu niet als onredelijk lang worden beschouwd. Verzoeker toont daarenboven niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat het bestuur eerder had moeten reageren. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

2.12. In zoverre verzoeker nog meent dat een hangende aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verhindert dat een bevel om het grondgebied wordt afgeleverd, wijst de Raad erop dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet verhindert dat na het indienen ervan nog een bevel om het grondgebied te verlaten aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

2.13. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. In casu toont verzoekende partij geen schending van het vertrouwensbeginsel aan.

2.14. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.15. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. In casu toont verzoekende partij met haar betoog geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

2.16. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER